

LBRIS

We know
books

MARIAN NAZAT

ROMÂNIA,
LA RĂSPÂNTIE

Cuprins

România, între URSS (Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste) și USA (Uniunea Sovietică Ailaltă)	9
---	---

CAPITOLUL 1

România, colonie ba sovietică, ba americană	23
Viață furată	28
România, țara experimentelor	32
O zi din minunata viață nouă!	37
<i>Jocuri și servicii</i>	43
Statul eșuat	48
Timpul dat lui Anni Bentoiu	52
Cazul Orban	55
„Feudele“ din Europa Centrală și de Est	58
Coaliția disperării	63
România eternă văzută dinspre <i>Athénée Palace</i>	67
A demisionat președintele!!	71
De la <i>un cardiac, cordial</i> la <i>Du-te, neamțule!</i>	75
Arta <i>căderii</i> la români	77
Portrete și portrete	83
Memoriile unui ambasador american la București	91
„Petrov“, colaborator cu patalama judecătorească	106
Frământările unui levantin	109
<i>Oile</i> lui Flutur	113
Infuzii cu ceai de tei... ..	118

Adevărul vocilor izolate.....	122
România în noul concept strategic mondial	126
Ce va fi după?.....	130
Jos securismul!	133
Prin Valahia, cu gândul la „tătari“	136
România, în zorii comunismului.....	140
Lumea, la crepuscul.....	145
Și spânzurat e bine.....	148
Dascălii de ieri și analfabetismul funcțional de azi	151
Hacking, realitate sau născocire?	155
Țambalul românesc și batista americană	158
Un război cu deznodământ previzibil?.....	161
România la mâna euroșnapanilor	165
Pledoarie pentru țara – pauză	170
Pace, cuvântul interzis oficialilor români!	175
Pentru burțile goale de mâine!.....	182
Putin și coada înghețată a lupului	191
„Conțul prusac“ și planurile altora despre România	198
Un fel de memorial al durerii.....	205
De la Mecanismul de cooperare și verificare la <i>Mecanismul</i> <i>constrângerii venale</i>	211
România antisemită?!	216
Vremuri complicate.....	230
Schengen, drobul de sare al românilor	234
Iarăși în mâinile rușilor?.....	240
Diclofenac, nu Schengen!	242
Ce s-a întâmplat, de fapt?	246
Alte întâmplări din minunata lume nouă.....	257
România, după 34 de ani.....	260
Fuga de cărți.....	263
Ion și noi	266
Trăiască <i>rotativa!</i>	271
Mascarada vaccinărilor.....	274
Paradisul de mai adineauri.....	287
La pas prin Turnu Măgurele.....	291

Un discurs mai actual ca oricând.....	294
Radu Cosașu, pentru totdeauna	297
De la „clusterul de educație“ la dungile zebrelor	303
Golda Meir, despre România de altădată.....	307
Din Câmpul Regenerațiunii în Dealul Spirii	314
Prostul de odinioară	320
Din grădina zoologică dâmbovițeană	323
România, Guatemala Europei	328
La meci, dar nu prea	339
Cenzura de tip nou	343
România, la răspântie (final de capitol)	348
Elie Wiesel, „băiatul din Carpați“	351

CAPITOLUL 2

Rusia, încotro?	359
România, prinsă între <i>elefanți</i>	364
Războiul de lângă noi	371
Din spatele frontului	373
„Marele război al continentelor“?	386
<i>Homo mixtus</i> în vremea războiului ruso-rus	395
„Onoarea“ de a muri pentru Patrie.....	406
Vladimir și Volodimir	413
Putin și <i>piticii</i> de la Kremlin	419
Lavrov și evreii	424
O pace imposibilă?	432
Problema rusească	438
Japonia, altfel	446
Eterna și frisonanta Rusie	450
Genocidul american asupra indienilor	464
Moscova crede în lacrimi	475
Pașii premergători invaziei din Ucraina	481
În pragul celui de al Treilea Război Mondial?	489
Cine conduce lumea?	499
Revanșa „necondamnatului“ Lula	509
Sfârșitul lui Putin?	513

Se clatină scaunul lui Zelenski?	517
Ucraina, „cea mai tristă planetă“	519
Chiar am înnebunit cu toții?!	523
Un an și ceva de război... ..	526
Pacea, ca „apogeul puterii imperiale“	534
America, mormântul unei iluzii – de la „neutralitatea judicioasă“ de ieri la hegemonia militaristo-rapece de azi.	539
Secolele de putere ale altora	582
Sunt sceptic... ..	592
Războiul din Ucraina și niscaiva reflecții	597
Începutul celui de-al Treilea Război Mondial? (final de capitol)	603
Postfață	607

We know
books

Ofertă completă BIBLIOTECA RAO

Nonficțiune pentru adulți

Lorna Byrne *De unde vine iubirea • Ingeri în părul meu •
Ingerii ne dau speranță • Ingeri la vârful
degetelor mele*

Elsa Punset *Un rucsac pentru întreg universul*

ISTORIE

Madeleine Albright
Stefan Aust
Trevor Barnes
Neal Bascomb
Antony Beevor
Ronen Bergman
Nicholas Best
Heidi Blake
Dieter Breuers

Jean-Louis Bruguire

John R. Bruning
Garance Le Caisne
Michael Cannell
Christopher Clark

Josh Dean
Michael Dobbs
Mark Felton
Richard J. Evans

Peter Finn & Petra Couvée
Ken Follett
Matti Friedman
Anne Garrels
Adrian Gilbert
David Grann
David M. Guss

Stephen Harding

Fascismul – un avertisment
Complexul Baader – Meinhof
Dublu exitus
Ultima redută a iernii
Berlin
Ridică-te și ucide primul
Obiectiv Jablunka
Din Rusia, cu sânge
*O istorie puțin altfel a vrăjitoarelor și a prigonirii
lor*
*Ceea ce n-am putut spune. 30 de ani de luptă
împotriva terorismului*
Indestructibil
Operațiunea Cezar
Incendiar
*Somnambulii. Cum a intrat Europa în război în
1914*
Capturarea submarinului K-129
Indezirabilii
Castelul vulturilor
*Al Treilea Reich vol. II • Al Treilea
Reich vol. III*
Afacerea Jivago
Notre-Dame
Spioni fără țară
Țara lui Putin: O călătorie în Rusia reală
WAFFEN-SS: Armata lui Hitler în război
Crimele din Osage County
Cele 21 de evadări ale locotenentului
Alastair Cram
Ultima bătălie

CAPITOLUL 1

România ultimilor ani, una mai emasculeată ca nicio dată în perioada post-decembristă, nu diferă deloc de cea din secolele trecute, aceleași suișuri și coborâșuri, ba deal, ba vale... Metehnele nu s-au schimbat neam, ca și năravurile, ca și tradițiile lăsate de ocupanții vremelnici ai meleagurilor valahe. Un amestec de obiceiuri orientale și occidentale, cu vădite influențe slave, un mozaic etnogenetic ca niciunde altundeva, ca la orice răscruce de vânturi... Din această perspectivă mi-am potrivit condeiul pentru a desena pe hârtie o frescă a României recente, fiindcă, altminteri, ar fi aproape imposibil să înțelegem întâmplările de dincolo de propriile noastre fruntarii.

România, colonie ba sovietică, ba americană

În octombrie 1944, Marea Britanie îl trimitea la București pe generalul Eric Greer, care, un an mai târziu, menționa în rapoartele sale că „românii seamănă acum cu o turmă de oi care merg resemnate la tăiere”¹. Ce imagine tragică și ce atrocități au urmat, într-o perioadă în care ocupantul sovietic, prin gura ministrului afacerilor externe, Veaceslav Molotov, le scuipa în față comuniștilor de la București: „Fără sprijinul nostru, nu v-ați menține la putere nici două săptămâni!” Și adevăr grăit-a fostul bolșevic, cunoscător al realităților din România, acolo unde, la orice miting, se scanda cu însuflețire: „Stalin și poporul rus/Fericirea ne-au adus!” Comunismul acela gregar, „un fel de balet sângeros al absurdului”², n-a fost decât o „aberație măsluită de ideal”³, la capătul căreia se pare că 1 131 000 de persoane au suportat o detenție de doi ani (durată medie), dintre acestea 500 000 decedând în lagăre și închisori sau de pe urma condamnării la viață penitenciară⁴. De altfel, la plenara CC al PMR din 1961, Gheorghe Gheorghiu-Dej ar fi vrut să declare că organele represive au deferit justiției populare 80 000 de țărani (30 000 în procese publice) numai la începutul anilor ’50⁵. Monstruozități imposibil

¹ Stejărel Olaru, *Maria Tănase: artistul, omul, legenda*

² Idem

³ Annie Benteoiu, *Timpul ce ni s-a dat. Memorii 1944-1959*

⁴ Idem

⁵ Ibidem

de uitat, însă îngăduite de Vestul impasibil la dramele semenilor din Est. Căci, ne dezvăluie Vintilă Horia, „Dimitrie Iordan, politician liberal (...) fusese trimis de guvern, prin 1937 sau '38, în Germania ca să se informeze în modul cel mai discret și privat despre intențiile și realitatea politică a regimului hitlerist cu privire la România. Se instalase într-o localitate balneară și se prefăcea că urmează o cură. Într-o zi i se prezentă un director general de la un minister și-i spuse că știa pentru ce se află în Germania și că îl ruga să ia notă: exista un plan, îi spuse, după care toate țările situate la est de o linie imaginară trasă între Baltică și Adriatică aveau să treacă sub regim comunist, iar cele de la vest de acea linie, sub regim capitalist. Reacția lui Iordan a fost spontană. Nu se putea concepe o asemenea năzdrăvănie! Atunci directorul general, probabil de la Externe, îi arătă o hartă, pe care se vedea clar linia trasată de la nord la sud: în dreapta stătea scris «experiment comunist», în stânga ei: «experiment capitalist».

Același lucru mi l-a povestit N.P. Comneni, la Roma, în vara lui 1940. Pe când se afla în post de ambasador al României la Berlin, tot în 1937, a cerut să ia contact cu șeful masoneriei germane, aflat în domiciliu forțat în capitala Germaniei. Permișiunea i-a fost acordată de guvern, așa încât a avut o întrevvedere cu acea persoană, care i-a spus exact același lucru. Acum câțiva ani a venit la Madrid Cernovădeanu, care locuia la Paris și avea contacte cu regele și care, printre altele, mi-a istorisit cum Comneni, odată, la București, i-a povestit aceeași tragică poveste¹. Complicitatea perfidă a vesticilor cu molohul de la Kremlin e amintită și de Annie Bentoiu cu ocazia invadării Budapestei, în 1956: „În 5 noiembrie, în timp ce radiourile clandestine ale răsculaților lansau apeluri disperate către Occident, prima știre transmisă de posturile de radio din Apus n-a fost, Doamne ferește, vreun cuvânt de stimă sau compătimire în favoarea numeroșilor morți pentru libertate, ci faptul că nave puternice de război, engleze și franceze, porniseră să ocupe sectorul de nord al Canalului

de Suez, naționalizat peste vară de Nasser, protejatul Moscovei. O singură zi, poate o falie de nici 24 de ore, despărțea cele două secvențe, cea ungară și cea egipteană, și, totodată, le unea, în ochii noștri, într-un târg rușinos, încheiat pe deasupra capetelor: «Vă vom lăsa în pace în privința Ungariei, dar dați-ne Canalul înapoi»¹. Alice Voinescu pomenește și ea de această întâmplare: „Atacul Suezului, oricât aş vrea să-l justific, rămâne și el o mare nedreptate. Pretutindeni oroare, negură, barbarie. Doamne! Când se va sfârși această epocă nefastă? Îmi stă mintea în loc la gândul ce se petrece în Ungaria. Dezlănțuire de furie, de răzbunare de ambele părți și pe deasupra neputința chiar a celor puternici. Poate că ei tot mai speră să salveze pacea! Ce a mânat pe bietul popor ungar să se avânte într-o asemenea aventură? Exemplul Poloniei, desigur, dar aceștia nu au făcut gestul disperat de a se desface de Pactul de la Varșovia, au fost mai înțelepți»². Românii se convinseseră că au fost parte a unui târg rușinos, deși speraseră până în ultima clipă la o intervenție salvatoare din partea yankeilor. Numai că partenerul strategic de astăzi, chipurile aprig și neobosit luptător „pentru libertate și dreptate“, ne-a „lăsat în plata dușmanului lezat! Ce mai putem spera? Eu, una, nu mai am nicio nădejde în popoarele zise democratice, atâta vreme cât sunt mari. Toți sunt la fel de egoiști, îngâmfați și cruzi. Cum i-am blestemat pe nemți, și Dumnezeu mi-a auzit glasul, azi blestem toate popoarele mari, afară de francezi, să simtă și ei amarul nostru»³. Ehe, și cât i-am așteptat, fiindcă, o știm și din documentele de arhivă⁴, valahii i-au privit dintotdeauna cu mare simpatie.

¹ Annie Bentoiu, *Timpul ce ni s-a dat. Memorii 1944-1959*

² Alice Voinescu, *Jurnal*

³ Idem

⁴ În cartea sa, *Maria Tănase: artistul, omul, legenda*, Stejărel Olaru scrie că „americani se plimbă liber prin localurile Capitalei, sunt obiectul curiozității unor anumite cercuri românești, care uitând de orice obligațiuni patriotice, se pretează la manifestări de simpatie pentru aceștia, respectiv pentru America și Anglia, afirmau diplomații germani potrivit unei note din 20 ianuarie 1942 a Corpului Detectivilor“.

¹ Vintilă Horia, *Jurnal de sfârșit de ciclu 1989-1992. Jurnal torinez*

După ce regimul comunist s-a prăbușit, americanii au acaparat, ușor-ușor, instituțiile de forță de pe Dâmbovița, desigur, cu smintita lipsă de demnitate patriotică a lichelelor locale, care urlau în piața publică: „Cine-a stat cincini ani la ruși/Nu poate gândi ca Bush!“ Se schimbau, iată, sloganurile, nu și metehnele, așa că „stau și mă întreb unde se va ajunge cu falsificarea conștiințelor!“¹ Până la anularea lor, îmi răspund singur, ceea ce se și petrece în prezent, după ce, în 1989, „cică am primit în dar de la occidentali democrația reprezentativă, o vastă pușcărie ținută de cartelul bancar, în care poți circula liber. Nici sârmă ghimpată, nici ziduri pe care să stea gardieni înarmați și nici celule la orizont. O adevărată revoluție a modului de detenție, Gherla, iadul comunist fiind surclasat! În pușcăria capitalistă, celulele și zidurile au fost înlocuite cu manipularea ideologică; sârma ghimpată, cu șantajul financiar; și gardienii înarmați s-au preschimbat în jurnaliști corupți care trag cu salve neîntrerupte și fără somație în deținuți cu minciuni letale“². Pe nesimțite, am devenit o colonie cu damf de hamburger, în care Ambasada SUA nu se mai sinchisește de normele de minimă curtoazie și-și însărcinează *fochistul* și *portarul* să-i cheme la ordin și să-i beștelească pe șefii din Justiția băștinașă. Americanii se distrează strașnic aici cu papuașii în ițari și atmosfera seamănă izbitor cu cea de odinioară, din 1944, descrisă de Jack Dicter (sergent radio-telegrafist) și Ben O. Clarke (sergent-observator de bord pe bombardierele eliberatoare ale Unchiului Sam), care „împărtășeau românilor, într-un interviu din *Universul*, cât de bine se simțeau acum la București: «Se râde mult la dumneavoastră, ca și la noi, și râsul este sănătate. Și pe urmă, să nu uităm femeia română. Frumusețea ei ne era cunoscută din reputație. Acum ne-am convins de acest adevăr. Frumoase și multe. Am constatat cu plăcere că foarte multe vorbesc foarte bine englezește.[...] Se mănâncă bine la București și n-am avut impresia că e prea scump. Nu putem spune însă același lucru despre băuturi, care sunt foarte scumpe»“³. E clar, „am convingerea că nici

nu-i mai interesăm ca material uman de convertit. Ne disprețuiesc din pricina oamenilor cu care lucrează: ariviști, profitori și fricoși“¹. Nimeni nu mai cârtește, dacă ai nesăbuinta să-i critici pe noii invadatori, ți se aruncă în cap zoaiele propagandei progresiste, ba că ești nostalgic, ba comunist, ba promoscovit... De sovietici ne-a scăpat Ceaușescu prin 1968, de unde și sfârșitul lui sordid, dar de americani mă tem că nu ne vom elibera curând. Culmea, ne-am lăsat striviți de cazaciocul bătut de mujici pe șalele noastre, pentru ca acum să îngăduim cu ovații și temenele stepul de dincolo de Ocean... De aceea mă frământ și urlu de durere: „De ce s-a răbdat atâta noroi, de ce într-o țară în care e piatră și râurile cară pietriș, unde oamenii stau atât de mult de vorbă, să se lase atâta duși de vorbă, de ce nu au simțit nevoia de a scăpa de aceste mlaștini permanente? Acum îl înțeleg pe Lenin și pe ai lui, când au voit să schimbe țara lor, când au renegat cu cruzime trecutul și au vrut cu tărie un viitor schimbat pentru poporul lor tembel și supus“².

Și mă obsedează remarca unui personaj malaparteian: „Îi disprețuia pe eroi, am spus, știa din experiență că în Europa este mult mai ușor să fii erou decât ticălos, că orice pretext este bun să o faci pe eroul și că politica, în fond, nu este decât o fabrică de eroi. Materia primă, sigur, nu lipsește, cei mai buni eroi, *the most fashionable*, sunt cei făcuți din rahat. Mulți dintre cei care astăzi fac pe eroii strigând: «Trăiască America», «Trăiască Rusia», sunt aceiași care mai ieri făceau pe eroii strigând «Trăiască Germania». Toată Europa e la fel. Adevărații cavaleri sunt aceia care nu-și doresc să fie nici eroi, nici ticăloși, sunt aceia care ieri nu strigau nici «Trăiască America», nici «Trăiască Rusia». Nu uitați niciodată, dacă vreți să înțelegeți Europa, că adevărații eroi sunt morți! Cei vii...“³

Of, ce dor îmi este să mai aud scandându-se „Trăiască România!“...

22 martie 2021

¹ Alice Voinescu, *Jurnal*

² Mihai Șerban, *Manifest. Cartea neagră a României*

³ Stejărel Olaru, *Maria Tănase: artistul, omul, legenda*

¹ Alice Voinescu, *Jurnal*

² Idem

³ Curzio Malaparte, *Pielea*

Viață furată

MOTTO:

„Azi, America ar fi indignată dacă trupele ONU ar intra în Los Angeles pentru a restabili ordinea. Mâine vor fi recunoscători! Acest lucru va fi valabil mai ales dacă li s-a spus în prealabil că există infiltrate în mijlocul lor amenințări din afară, indiferent dacă sunt reale sau fictive, care pun în pericol însăși existența noastră. Aceasta va fi valabil și în cazul tuturor popoarelor din lume, iar ele vor dori să fie eliberate de acest rău. Singurul lucru de care fiecare om se teme este necunoscutul. Atunci când este prezentat acest scenariu, drepturile individuale vor fi de bunăvoie abandonate de către oameni, mai ales dacă bunăstarea lor va fi garantată de către Guvernul Mondial.“

DR. HENRY KISSINGER¹

A trecut mai mult de un an de *atunci*. S-au topit zăpezile, pământul s-a dezmoțit, copacii au înflorit din nou, iar păsările călătoare s-au întors iarăși din țările calde. Ceea ce părea la început o glumă proastă s-a dovedit a fi ditamai pandemia. Cu zvonuri care mai de care, cu manipulări odioase și cu puzderie de morți, din nefericire. Planificate, se pare, de vreme ce „suprapopularea este în prezent vastă, mult dincolo de capacitatea planetei. Ea nu va răspunde la reducerea viitoare a ratei natalității prin metode contraceptive, sterilizare și avort, dar trebuie să reducem în prezent cât mai mult populația. Acest lucru trebuie realizat prin orice mijloace necesare“². Doliul a acoperit mapamondul

și sub el se ascunde vaiorul unei lumi disperate și derutate. Libertatea ni s-a restricționat ca-n vremea ghetourilor, iar dreptul la sănătate și la muncă pare o utopie. Ne-am retras măcinați de angoase în spatele ușilor zăvorâte cu zece lacăte și de acolo privim îngrozii afară, ascultând cu spaimă veștile abisale venite pe te miri ce cale. *Pozitiv* și *negativ* au devenit punctele cardinale ale existenței ce ne-a adus la deprimare. Polemicile pe marginea imunizării se poartă adesea necordial, iar întrebarea „Câți anticorpi ai?“ acaparează aproape orice dialog. Am rupt punți afective ori de sânge, ne-am izolat de bunăvoie și am ales să trăim pe furiș. O rutină simplă și antisocială – casă, birou, casă. Desigur, dacă nu ne-am transformat în paraziți *online*! I-am ocolit pe părinți, pe copii, pe prieteni, pe frați, pe rude, ca nu cumva strănutul nostru să-i reducă la simple cifre statistice în lupta anti-Covid. De unde și a zecea poruncă: „Să nu strănuți!“ După ce focul a cuprins câteva spitale, pârjolul guvernamental s-a abătut asupra „Foișorului“, stârnind, probabil, invidia gardiștilor lui Zelea Codreanu. *Noaptea, ca hoții*, jandarmii asmuțiți de neolegionarii¹ voiculeștieni i-au evacuat, cu tuburi cu dren cu tot, pe nenorociții pacienți și i-au trimis care-n-cotro, indiferenți la indignarea stârnită în jur. (De ce această unitate spitalicească și nu alta? Simplu, aici ființa singura bancă de os din vatra traco-dacică. Urmarea? Papuașii în gumari și țăari vor fi obligați să ia drumul străinătății pentru transplantul de os... La alte prețuri, bineînțeles! Bogații se vor îmbogăți și mai abitir, iar Vlad Voiculescu, rânjind sardonice, va raporta păpușarilor transnaționali: „Misiune îndeplinită!“ Să nu uităm totuși antecedentele sale în afacerea transplantului de țesuturi din trecutul asalt ministerial.) Actul, de-o cruzime greu de imaginat, nu l-a scos din mușenia tâmpă, deja marcă înregistrată, pe sordidul locatar al Palatului Cotroceni, preocupat să semneze apelul la încheierea unui tratat global pentru sănătate, dimpreună cu liota de mondialști. Or, prin scrisoarea cu pricina suntem asigurați că „vor urma și alte pandemii și alte situații de urgență sanitară de mare amploare“. Ah, „îmi e lehamite de atâta mocofânie în țara

¹ „Neolegionari“, ca anarhiști fanatici, iar nu ca naționaliști, pușchea pe limbă!

¹ Alocuțiunea rostită la Conferința Bilderberg, Evians, Franța, 1991.

² Inițiativa pentru Carta Națiunilor Unite ECO-92 PĂMÂNT

noastră(...) Aici nu răzlesc decât șnapanii sau nebunii. (...) Suntem o țară de pungăși, asta e!¹ Și de sclerați în stare, iată, să se joace de-a divinitatea cu niște sărmani bolnavi. Înăitarea liberalilor cu neostaliniiștii din USSR-PLUS îi va duce la pierzanie pe ortacii orbanizați, aidoma țărăniștilor de alaltăieri. Altminteri, americanii – „*ăia cu inimă mică, dar cu bani mulți*“, vorba unui mexican dintr-un film artistic – n-au nimic să comenteze și nu se îngrijorează defel de dera-pajul argaților unși la Victoria. Chiar, ce s-ar mai fi inflammat opinia stradală, cum s-ar mai fi *haștagizat* ea dacă sălbăticia cu pricina s-ar fi produs în timpul „Ciunei Roșii“! Nu că lichelele n-ar fi în toate parti-dele, „dar mă scârbesc mai ales când vor să fie și reformatoare“². Chipurile reformatoare.

Unde să ne mai ascundem, unde să mai fugim ca să scăpăm de țiutul apocaliptic al sirenelor de pe ambulanțele morții? Ne pfa-cem că trăim și, adesea, am senzația că am fost prinși cu toții într-o mlaștină și fiecare încearcă să se salveze pe cont propriu. Inclusiv prin afundarea celuilalt în smârcul letal. Locuințele au aerul unor buncăre ce ne adăpostesc fricile și anxietățile, spaima de clipa pre-zentă. Ce mai tura-vura, „ne-am răzlețit“³ și „simt că poți înnebuni de scârbă de viață“⁴! Să o iei razna și să umbli „teleleu Tănase“, căci, „dacă ești înțelept, nu poți decât să te ții laoparte, pentru că nu ai ce căuta în mijlocul pumnilor și al urletelor“⁵. Dar m-am săturat de atâta *înțelepciune*, visez la o insurecție moral-patriotică în clipele mele de rătăcire în iluzii deșarte. Am ajuns să implorăm pronia cerească între două vaccinări, ignorând că „suntem vinovați toți oamenii de egoism, de răutate și de prostie. Numai așa s-a putut ajunge la Babelul de azi. Și noi cerem ca Dumnezeu să tămăduiască un organism putred“⁶. Mi-e dor de normalitatea de deunăzi, de

¹ Alice Voinescu, *Jurnal* (vol.II)

² Idem

³ Ibidem

⁴ Ibidem

⁵ Ibidem

⁶ Ibidem

chipurile neacoperite și luminoase, de zâmbetul provocator al unei femei fatale, de îndrăgostiții îmbrățișați, sărutându-se în văzul tutu-ror, de taifasul la o halbă cu bere, de hoinăreala pe străduțele roman-tice ale orașului, de o agapă necastrată de distanțarea socială! Ni s-au furat atâtea luni din viață și nimeni nu răspunde încă pentru odioasa crimă! E clar, cu toate că sună sumbru, „viața individuală nu are preț pentru niciunul dintre sistemele politicii actuale, vor să salveze mai târziu mai mulți, dar, vorba lui Paul Reynaud în *Figaro*, nu vor mai găsi ce salva“¹. La naiba, nu trebuie să le intrăm în voie, ori-cât ar încerca să ne anihileze ca ființe raționale și afectiv-emoțio-nale! Și, parafrazându-l pe Pablo Neruda², ei vor putea să pună *mască* tuturor florilor, dar nu vor putea opri primăvara!

16 mai 2021

P.S.: Șeful lui Drulă de la Palatul Victoria și-a scos ghearele, și-a umflat pieptul scofălcit și a mieunat *mengeleic* înspre norodul pande-mic: „Ceea ce facem noi acum este să eliminăm acele voci care mai există împotriva acestei campanii de vaccinare“. Ptiu, drace, lacheul preferat al paieței din Deal și-a luat aere de bolșevic și se comportă aidoma sordidului Beria. Visează să elimine vocile care nu-i sunt pe plac, uitând că democrația înseamnă și respectarea părerilor ce nu-ți convin. Rămân pe gânduri și mă întreb cum se va proceda în cazul lichidării „dușmanilor“ dictaturii sanitare instaurate brutal estimp. Propun, în ton cu actuala modă, să se folosească un vaccin anume fabricat de tiranii farmaceutici. Desigur, proscrisul va suporta și cos-tul dozei letale, nu înainte de a fi convins, cu mijloace *arafatice*, să scandeze în gura mare: „Trăiască lupta pentru sănătate!“

Altminteri, zic ce-am mai zis: „Cât de pe masa guvernului, fals epigon al Brătienilor!“

¹ Alice Voinescu, *Jurnal* (vol.II)

² În original: „Vor putea tăia toate florile, dar nu vor putea opri primăvara“.

România, țara experimentelor

MOTTO:

„Și-acum se-aude clopotul fatal,
Vin vremuri de urgie și de grindini
Și este seara ultimului bal,
Din zori, vom fi români de pretutindeni.
Probabil, mâine-aici va fi pustiu
Și toți în pribegie vom porni-o,
Drum bun, popor pierdut la un pariu,
Adio, mamă patrie, adio!”

ADRIAN PĂUNESCU, *România, ultimul bal*

După experimentul sângeros din decembrie 1989, unic în spatele Cortinei Roșii de atunci, România n-a învățat nimic. Nimic! Am acceptat cu tembelă încântare să ne demolăm tot ce construiserăm în trei decenii de „împliniri mărețe” și să urlăm cu smintit avânt că asta se cheamă reformă... Ruinați și spălați pe cerebel de haita diversioniștilor din cele patru zări, am scornit curcubeie și băi de mulțime pentru alde Bush și pentru cine s-a mai nimerit pe aici, veniți ca să ne despoaie și de ultima cămeșoaie de patriotism. Am devenit repejor o afacere profitabilă în ochii geambașilor de pretutindeni și, zeloși din fire când e vorba să ne dăm în stamba ticăloșiei și a trădării, ne-am trezit în pielea goală, și aia amanetată ăloro de afară... „C-am fost, în viața noastră, blestemați/S-ajungem chiriași la noi în țară./Din tot ce facem, nu avem nimic, Ne macină străine

interese.”¹... De dragul intrării în alt bloc, de data aceasta apusean, iar nu răsăritean, ne-am angajat cu servilismul peren să nu crâcnim orice ni s-ar impune. Și n-am crâcnit, „că noi, ca neam, avem destinul frânt/ Și suntem de prisos și nerentabili”²... Rând pe rând, din vremea năpastei numite Băsescu îndeosebi, politicienii neași s-au îngrămădit la porțile bruceleze, aidoma celor mai dezgustătoare slugi, ca să-și părăscă dușmanii de crez din băătăura natală. Cel mai scabros spectacol național s-a pornit cu un sârg ce-ți răsuca stomacul pe dos, mai ales că sinistrul cor al delatorilor îi cuprindea pe președinte, premier, intelectualii de teapa lu’ Liiceanu și nu numai. Europa lua cunoștință astfel de stricăciunea de caracter a neamului de la Gurile Dunării, învățat de secole că sabia nu taie niciodată capul plecat. „Umili, ne cerem scuze de la toți,/Că nu ne-am chinuit destul în viață”³... De parcă nu era suficient, ne-am îndoit și șalele până la postalii lustruiți ai noului stăpân, căruia i-am îngăduit un alt experiment – cel judiciar. N-a durat decât o clipită și italienii ne-au privit cu invidie, mascarada lor *Mani Pulite* fusese un joc nevinovat pe lângă *Inchiziția* dezlănțuită sub stindardul „Penalii la pușcărie!” Desigur, singular în spațiul comunitar! Au picat premieri, miniștri, parlamentari, oameni de afaceri, magistrați, primari etc., în marșul funebru al cătușelor și-n uralele gloatei canibale ațâțată prin stupidele lozinci manipuloare: „Vrem o țară ca afară!” sau „Să stârpim hoția!” Ușor-ușor, cazierul judiciar a înlocuit cartea de identitate, iar producția de arestați pe cap de locuitor a bătut știutele și neștiutele recorduri de pe Bătrânul Continent. Păpușarii transnaționali își frecau excitați și extaziați palmele, planul lor rodea ca niciunde altundeva. Avuția toată, adică creierele școlite, vrednicele brațe de muncă, resursele solului și subsolului, aerul, cu noxe cu tot, le aparțineau ăstora, veneticilor. „Nu mai avem nici fabrici, nici pământ/Vorbim și limba noastră-n altă limbă.”⁴...

¹ Adrian Păunescu, *România, ultimul bal*

² Idem

³ Ibidem

⁴ Ibidem